

EGY STIGMATIZÁLT SZENT ÉLETE

András MÉNES¹

ABSTRAKT

The goal of this presentation/publication is to present the life of a stigmatised blessed man. The publication analyses the nature of stigmatisation. Then, András Ménes presents the life of father Pio from his childhood through the world war up to the death of this saint. The publication quotes his wonderful achievements on the way leading to his beatification and canonisation thereafter. The publication cites even the unbelievable fight of father Pio against the evil. This paper is a commemoration of a saint: The life of a stigmatised saint.

Keywords: saint, stigmatised, father Pio, Vatican, San Giovanni Rotondo

BEVEZETÉS

1999 májusában soha nem látott tömeg kívánt bejutni a római Szent Péter térre a karizmatikus és sok vitát kavart kapucnis barát, Pio atya boldoggá avatási szertartására. Tömegek hittek és hisznek a több mint harminc éve elhunyt, életében Krisztus sebeit – stigmáit – felmutató szerzetes csodatévő erejében, miközben az egyházi hierarchia évtizedeken át szélhámosnak tartotta, és el is tiltotta a papi hivatás gyakorlásától. Egykori rendházába és templomába, a dél-olaszországi San Giovanni Rotondoba napjainkban 7-8 millió hívő zarándokol el évente. [1]

A stigmákról

„1901. márciusában, egy pénteki napon az itáliai Gemma Galgani, miközben a feszület előtt imádkozott, látomást tapasztalt, és ez gyökeresen megváltoztatta az életét. A lány 23 éves volt és árva. Szeretett volna belépni a Jézus Szenvedései Rendbe, de mivel csonttébécében szenvedett, jelentkezését elutasították. Az egyszerű, csendes mélyen hívő lány elszegődött cselédnek a környéken. De látomása kiemelte a szürke hétköznapjaiból: azonosult Jézus szenvedéseivel, extázisban élve át minden korácsütés kínját. Amikor nevelőanyja megtalálta a szobájában, karján és hátán egymást érték a korbácsütés okozta sebek, ruhája pedig merő vér volt. Ezután két éven át, egészen a lány haláláig, ezek a stigmák meglehetősen szabályos időközönként, minden csütörtökön megjelentek a testén, majd a következő napon eltűntek. (...) Az első lejegyzett stigmatizált Assisi Szent Ferenc volt, aki 1224-ben észrevette imádkozás közben, hogy kezét és lábát szög szúrja át, s a szögek feje világosan látszik. Életrajzírója megemlíti, hogy ezek a szögszerű dolgok szemmel láthatóan behatoltak a sebbe, és annyira kiálltak Szent Ferenc lábából, hogy járni sem tudott. Olyan meglehetősen ez a história, hogy sok történész túlzásnak tekintette és elvetette. Ám hasonló eseteket orvosok is leírtak, így többé a szó szerinti értelmezés sem zárható ki.

A stigmákról szóló beszámolók napjainkig folytatódnak, mi több mintha manapság gyakoribb lenne a jelenség, mint valaha. Dr. Imbert-Gourbeyre 1894-ben kísérletet tett arra, hogy teljes listát állítson össze a stigmaviselőkről, s 321 esetet sorolt fel. Ám amikor az 1930-as években a téma egyik nagy tekintélye, Herbert Thurston atya felmérést készített, az előző számadat ár elavultnak bizonyult. (...)

¹ Dr. Ménes András Ph.D. Jánosik Kft., menes.andras1@gmail.com

Szent Ferenc óta az egyetlen teljesen stigmatizált férfi egy kapucnis barát volt, Pio Forgione atya, aki alázatos életének nagy részét Itáliában, a San Giovanni Rotondo kolostorban, Foggiában töltötte, és 1968-ban halt meg. 1915-ben, 28 éves korában hosszú meditációjából szűrő fájdalomra eszmélt, melyet kezében érzett. 3 évvel később éppen Szent Ferenc stigmáiról emlékezett meg egyedül a kóruson, amikor éles sikolyára lettek figyelmesek rendtársai. Eszméletlenül találták, Krisztusnak mind az öt sebé magán viselte, s igen erősen vérzett. Könyörgött, hogy tartsák a dolgot titokban, azonban híre ment a történeteknek. Minden alkalommal, amikor mise közben felemelte az oltári szentséget, extázisba esett, s bőven folyt vér a sebeiből. Csak nehezen és nagy fájdalommal tudott mozogni, ennek ellenére megpróbált visszavonultan élni, s elrejtteni a kezeit. Ám a nyilvánosság érdeklődése akkora volt, hogy állandó figyelem és zaklatás közepette élt, nem beszélve a Vatikán szenttelen vizsgálódásairól.” [2]

Pater Pio élete

Pater Pio 1887. május 25-én született Francesco Forgione néven az olaszországi Pietrelcinában. Szülei állattartással foglalkoztak [3]. Édesapja, hogy fia tanulhasson, kétszer is Amerikába ment dolgozni. Francesco hivatást érzett a szerzetesi életre már gyerekkorában. Ez a vágya megerősödött benne, miután egy fiatal kapucnis szerzetessel beszélt, aki Pietrelcina környékén gyűjtött adományokat. Iskolai tanulmányi után 1903. január 6-án belépett a morcone kapucnisok közösségébe [4]. Novícius korában éjszakánként gyakran megtámadta egy vörös szemű, fekete kutya képében a Gonosz. 1905. júniusában Pio testvér egészsége annyira megromlott, hogy egyházi elöljárói egy hegyi kolostorba küldték, talán a levegőváltás javít az egészségi állapotán. De nem így történt, ezért szülőfalujába küldték vissza, egészségi állapota ott is romlott.

1910. augusztus 10-én Beneventóban Paolo Schinosi érsek pappá szentelte. Négy nap múlva első szentmiséjét szülőfalujában, a pietrelcinai Angyalos Boldogasszony plébániatemplomban celebrálta.

Katonai szolgálata alól gyenge egészségi állapota miatt kapott felmentést. Sokszor olyan magasra emelkedett a láza, hogy a lótenyésztésben használatos hőmérőkkel tudták csak megmérni. Láza 42-43 C° -ra is felemelkedett, ami normál esetben már halálos.

1916. szeptember 4-én Pio atyát visszarendelték a közösségi életbe. Egy szerzetestársa javaslatára a Gargano-hegységben található San Giovanni Rotondo kolostorába ment és élete végéig itt töltötte napjait. 1918. szeptember 20-án ima közben összeesett az oltár előtt. Szerzetestársai találtak rá öntudatlan állapotban, kezei, lábai és oldala erősen vérzett. A sebek nagyon hasonlatosak voltak azokhoz, amelyeket Jézus Krisztus hordott a kereszten. [5].

Foggiai atyák megbízták Dr. Luigi Romanellit, – Barletta városának közkórházából érkezett – aki megfigyelte és ápolta a stigmákat. Dr. Amico Bignami – a Római Egyetem ismert patológusa – tanácsára a kötéseket lebélyegezték. Dr. Luigi Romanelli több mint egy éven át kezelte és megfigyelte a stigmákat. A sebekről összegző jelentést írt. A kéz sebeinek kétoldali benyomásánál ürességet érzett. Tapintásra erős fájdalommal reagált. A kéz sebei mögé tett papírt látni lehetett a kézfejen keresztül. Tehát a kézen teljesen átfűrődött a seb.

Bár Pio atya szerette volna a sebeit titokban tartani, 1919-ben már a stigmatizált kapucinus barát híre gyorsan terjedt világszerte. Pio atya stigmáit sokan vizsgálták: egyházi emberek és orvosi specialisták is. Európa kezdett felépülni az első világháború borzalmaiból, és ilyen történelmi viszonyok közepette az emberek Pio atyában a remény és Isteni gondviselés szimbólumát látták [6].

Akik közel álltak Pio atyához, esküt tettek rá, több lelki ajándékban volt része Pio atyának.

- gyógyítás,

- levitáció,
- bilokáció (egyszerre két helyen jelenlét),
- prófétálás,
- lelkekben olvasás,
- étel és alvás megvonás,
- térítés ajándéka,
- sebeinek illata [2].

Pater Pio részére a világ minden tájáról érkeztek adományok. Közben a Szentszék kétszer is felfüggesztette papi hivatásának gyakorlása alól, úgymint nem gyóntathatott és nem mondhatott misét. XI. Piusz pápa utasította a Szentszéket, töröljék el Pio atya tilalmait. „Nem álltam rosszul Pio atyához, de rosszul informáltak.” – mondta [4]. XII. Piusz pápa 1957-ben felmentést adott Pio atyának a szegénységi fogadalom alól. Pater Pio már 1919 óta kapta az adományokat, ezért 1940-ben felmerült benne, hogy az emberek szenvedését enyhíteni egy kórház kellene építeni. A kórház 1956-ban nyílt meg. Barbara Ward, egy brit humanitárius és újságíró nagyon fontos szerepet játszott az ötlet megvalósításában azzal, hogy 325 000 azaz háromszázhuszonötezer (!) dollár segílyt szerzett az ENSZ Segély és Újjáépítési Bizottságtól. Az ENSZ-től kapott segílyből, a világ minden részéről érkező adományokból és a San Giovanni Rotondo látogatóinak adományából 1170 ágyas kórház épült, 40 osztállyal, 500 orvossal és 2000 alkalmazottal [7].

Pater Pio a kórház avatásán beszélt a szeretetről. Véleménye szerint az orvosoknak mindig szeretettel kell a betegek ágyához menni. Ha az orvos szeretet nélkül lép a beteg ágyához, az ahhoz hasonlatos, mintha macska lépne az egérhez. Pater Pio – Jézushoz hasonlóan – nagyon szerette a gyerekeket. Mindig mosolyogva lépett a gyerekek körtermébe. A legelkeseredettebb kicsik számára pedig mindig volt a zsebében egy-egy cukorka.

Csodás jelenségek

Luigi Cordona tábornok, az olasz hadsereg vezérkari főnöke kétségbe esett, amikor a németek 1917 novemberében Szlovéniában tönkrevették hadseregét. Ült a sátrában, kezében szolgálati pisztolyával és elhatározta, agyonlövi magát. És akkor hirtelen megjelent egy kapucnis szerzetes a sátorban és azt mondta neki: „Ne legyen örült, tábornok!” S ezzel el is tűnt. A tábornok pedig nem lett öngyilkos. Aztán évekkel később Luigi Cordona tábornok Dél-Olaszországban, Foggiaiban meglátogatta a San Giovanni Rotondo-templomot. A templomban szembe jött vele az a szerzetes, aki annak idején megjelent a sátrában. Megállt előtte és a következőket mondta: „Barátom, jól megúsza akkor.” A szerzetes Pater Pio volt. A tábornok története azért figyelemre méltó, mivel Pater Pio a háború egész ideje alatt nem mozdult ki a foggiai kolostorból [8].

Pater Pio az első világháború alatt végig a San Giovanni Rotondo kolostor-templomban edzette lelkét, végezte lelki gyakorlatait. A német repülősök pedig a környéket szerették volna lebombázni, a földdel egyenlővé tenni. Azonban a pilóták minden esetben úgy szálltak le a repülőgépeikkel, hogy a bombáikat nem dobták le, azzal együtt szálltak le. A német pilóták minden esetben arról számoltak be, hogy felhőkben egy szerzetest láttak, és nem tudták ledobni a bombáikat. Így menekült meg a kolostor és a város. Rengeteg ember élete lett a csodás jelenség segítségével megmentve. Ez az eset is bizonyíték arra, hogy a mogorvának tűnő Pater Pio mennyire szerette az embereket és San Giovanni Rotodót.

Egy újabb csodat említék meg, amit talán Pio atya első csodatételeként szoktak beazonosítani. Ez az eset 1908-ban történt. Pio atya akkoriban Montefusco monostorában lakott. Egy szép napon az atya szelíd gesztenyét gyűjtött egy egyszerű vászonzsákba. Ez a közeli erdőben történt. A zsákot gesztenyével megrakva elküldte Pietrelcinába a nagynénjének, Dariának. nagynénje mindig is tisztelte és szerette Pio atyát. Az asszony megette a gesztenyé-

ket, a zsákot pedig szépen összehajtogatta és eltette. Pár nap múlva valamit keresett egy fiókban, ahol a férje legtöbbször a puskaport tárolta. Ez éppen este volt, ezért Daria egy égő gyertyát tartott maga előtt, hogy világítson vele a szobában. Ekkor történt a baleset. A fiókban tárolt puskapor hirtelen berobbant, és Daria nagynéni arca megégett. A fájdalom élesen hasított Daria nagynéniébe. Hirtelen felkapta azt a zsákot, amit Pio atyától kapott a gesztenyékkel, és enyhülést remélve az arcára szorította. A fájdalma azon pillanatban elmúlt és nem maradt seb vagy égésnyom, esetleg heg az arcán. (Ez az eset Veronika kendőjét juttatja az eszembe.)

A második világháború alatt Olaszországban a kenyeret jegyre adták. Pio atya monostorának mindig is hihetetlenül sok látogatója akadt, és ott voltak a szegények is, akik nemcsak szellemi táplálékért, hanem eledelért is érkeztek. Történt egyszer, hogy a szerzetesek az étkezőbe mentek és észrevették, hogy a kenyértartóban mindössze csak két kenyér volt. A szerzetesek étkezés előtt imádkoztak és csendben leültek. Pater Pio átment a templomba, és amikor visszatért, egy ölnyi kenyeret hozott magával. A rendház főnöke kérdezte, hogy honnan jutott a temérdek kenyérhez. Erre Pio atya azt válaszolta: „Egy zarándok az ajtóban adta nekem.” Senki nem feszegette tovább a dolgot, nem beszéltek többé róla, de mindenki arra az elhatározásra jutott, hogy csak Pater Pio találkozhatott ilyen zarándokkal.

A második világháborúban Luisának a fia tisztként szolgált a Brit Királyi Haditengerészetnél. Luisa naponta többször is imádkozott a távol lévő gyermekéért. Történt egyszer, hogy egy angol zarándok érkezett San Giovanni Rotondoba és voltak nála angol nyelvű hírlapok. Luisa is érdeklődve olvasta ezeket a lapokat. Egy hír egy elsüllyedt hadihajóról szólt, mégpedig éppen arról, amelyen a fia szolgált. Zokogva kereste Pater Piót, aki vigasztalón kérdezte: „Ki mondott ilyet, hogy a fiad elesett?” Pater Pio részletesen elmesélte a hadihajó elsüllyedését és megadta a szálloda nevét és címét ahol az ifjú tengerésztiszt éppen el lett szállásolva, ott várta új szolgálati beosztását. Luisa egy levelet írt és küldött el fiának. Pár hét után érkezett a válasz az ifjú tengerésztisztől.

Történt egyszer, hogy Pater Pio monostorában egy ifjú és feledékeny szerzetes nem készített elő elegendő ostyát a szentmise áldozathoz, az Eucharisztiahoz. Csak pár darab ostya állt rendelkezésre. Pio atya elkezdte az ostyák kiosztását. A szentmise végén csodák csodájára több ostya maradt, mint amennyit az ifjú szerzetes felszentelt. (Mennyire hasonlatos ez Jézus kenyér és halszaporításához.)

Pio atya egyik lelki leánya éppen egy Pio atyától kapott levelet olvasgatott az út szélén. A szellő hirtelen kikapta a levelet a kezéből, messze a lejtőn le, egy rétre. A levél a nőtől távol röppent, aztán röptét abbahagyva megtapadt egy nagyobb kődarabon, A nő így már elolvashatta a levelet. Másnap a nő találkozott Pater Pioval, aki így fogadta: „Legközelebb jobban figyelj a szellőre. Mert ha nem tetem volna a lábamat a levélre, a szellő messzire röpítette volna, le a völgybe.”

Cleonice mesélte, aki Pio atya egyik lelki leánya volt: A második világháború alatt az unokaöcsém fogságba került. Nem kaptunk híreket róla egy éven keresztül, és mindenki azt hitte, hogy már meghalt. A szülei nagyon aggódtak az élete miatt. Az anyja elment Pio atyához és letérdelt a szerzetes előtt, aki a gyóntatószékben volt: „Mondd el, ha a fiam él. Nem fogok innen addig elmenni, amíg nem mondd el nekem!” – Pio atya együtt érzett vele, és néhány könnycseppel az arcán azt mondta: „Állj fel és menj békével.” – Néhány nappal később nem tudtam ellenállni a fájdalom gondolatának, amit a szülők elviseltek, úgyhogy úgy döntöttem, hogy egy csodát kérek Pio atyától. Mondtam neki: „Atyám, egy levelet fogok írni az unokaöcsémnek, Giovanninónak. A borítékra csak a nevét fogom írni, mert nem tudjuk, hogy ő hol van. Te és az őrangyalod vigyétek el a levelet neki.” – Pio atya nem válaszolt, úgyhogy megírtam a levelet. Este az éjjeliszekrényemre tettem, mielőtt ágyba bújtam volna. A következő reggelen nagy meglepetésemre, csodálkozásomra és félelmemre azt találtam, hogy a levél nem volt ott. Hálálkodva mentem Pio atyához, de ő azt mondta nekem: „A Mi-

asszonyunknak adj hálát!” Tizenöt nappal később az unokaöcsénk választ küldött a levélre. Akkor a családukban mindenki boldog volt, hálát és köszönetet mondott Istennek és Pio atyának.

Egy nő San Giovanni Rotordóban olyan jó ember volt, hogy Pio atya azt mondta róla, hogy lehetetlen volt hibát találni a lelkében, amit meg kellene bocsátani. Egyszerűbben fogalmazva, megérdemli azt, hogy a menyországba mehessen. Paulina egyszer komolyan betegnek érezte magát. Az orvosok azt mondták, hogy nincs remény számára. A férje és öt gyereke a zárdába mentek, hogy Pio atyával imádkozzanak és kérjék őt, hogy segítsen rajta. Az öt gyerek közül kettő húzta Pio atya ruháját és sírt. Pio atyát ez felzaklatta, de megpróbálta vigasztalni őket és megígérte, hogy imádkozni fog értük, de semmi többet. Néhány nappal később a hetedik óra elején a szentséges atya viselkedése megváltozott. Valójában Paolina gyógyulását kérte és elmondta mindenkinek: „Húsvét napján fog feltámadni.” De Nagypénteken Paolina öntudatát veszítette, és kómába esett. Néhány óra múlva – szombaton – Paolina meghalt. Rokonai közül néhány elvitte az esküvői ruháját, hogy ráadják az ország egy régi hagyománya szerint. Más rokonok a zárdába futottak, hogy csodát kérjenek Pio atyától. A rokonok Pio atya segítségét kérték újra. Az atya azt válaszolta nekik: „Ő újra fog élni.” – és a Szentmise oltárához ment. Pio atya elkezdte énekelni a Glóriát és amikor a harangok zúgása bejelentette Krisztus feltámadását, Pio atya hangja egy zokogással elcsuklott és a szemei tele lettek könnyel. Ugyanabban a pillanatban Paolina feltámadt. Mindenféle segítség nélkül felkelt az ágyából, letérdelt és háromszor elimádkozta a Hiszekegyet. Aztán felállt és mosolygott. Meggyógyult? ... vagy jobb ha úgy fogalmazzunk, feltámadt. Tény, hogy Pio atya nem azt mondta: „magához fog térni” hanem azt: „fel fog támadni”. Amikor Paolinát megkérdezték, hogy mi történt az időszak alatt, amikor ő halott volt, azt válaszolta: „felmentem, mentem, mentem, amikor elértem egy nagy fénybe, visszatértem.”

„Az első lányomat, aki 1953-ban született, megmentette Pio atya, amikor ő tizennyolc hónapos volt.” – mondta egy nő. „1955. január 6-ának reggelén a férjem és én templomban voltunk, ahova Szentmisére mentünk, a lányunk a nagypapjával otthon volt. Történt egy baleset: a gyerek belesett egy kádba, amiben vizet forraltak. Megégett a hasán és a hátán. Az orvos kijött egy órán belül, de azt mondta vigyünk kórházba azonnal, mert belehalhat a sebei-be. Ezért nem is adott gyógyszert nekünk. Ahogy az orvos elment, elkezdtem imádkozni Pio atya segítségével. Majdnem dél volt. Ahogy készültem, hogy menjünk a kórházba, a lányom, aki egyedül volt a hálószobában, hívott engem: Anyuci, nekem nincs is sebem már! – Hogy lehet az? – kérdeztem kíváncsian őt. Azt válaszolta: Pio atya jött el. A kezét az égésemre tette és elvitte a sebeimet.

San Giovanni Rotondo földművesei is hálával emlékeznek Pio atyára. Kora tavasszal a mandulafák virágoztak elsőként. A virágokat látva a földművesek jó termésre számíhattak. De a sors kiszámíthatatlan. Sajnos több milliónyi éhes hernyó megette az összes virágot és levelet a fákról. Nem kíméltek semmit sem. Miután két napon át hiába próbálták felvenni a harcot a hernyókkal, úgy határoztak, hogy Pio atyát hívják segítségül. Ezeknek az embereknek a mandula volt az egyetlen bevételi forrásuk, különben pénz nélkül maradnak. Pio atya megszemlélte a fákat, és elhatározta, hogy megáldja a fákat. Magára öltötte az ünnepi ruházatát és belekezdett az imájába. Az imája után fogta a szenteltvizet és keresztet rajzolt a fák felé. Másnapra a hernyók mind eltűntek, de a mandulafák úgy festettek, mint száraz kórók. Ez egy valószínűleg természeti csapás volt, oda a földművesek megélhetése. Ami ezután történt, az maga a csoda. Hihetetlen gazdag termés volt abban az esztendőben. Csoda volt, hogy olyan fák hoztak gazdag termést, amelyeknek se viráguk se leveleik nem voltak. A tudósok nem tudtak erre az esetre más magyarázatot adni, mint hogy csoda történt [9].

1936. január 20-án késő este egy bizonyos dr. Sanguinetti két másik férfivel együtt imádkozni szeretett volna a San Giovanni Rotondo kolostor templomban. A kolostor egyik

folyosóján Pater Pio lépett hozzájuk: „Jöjjetek és imádkozzunk együtt a lélekért, amely lélek épp most áll Isten ítélőszéke elé!” – mondta. Imádkoztak. Az ájtatosság után a szerzetes elmondta nekik, hogy V. György angol királyért imádkoztak. A három templomlátogató a rádióból és az újságokból másnak tudta meg, hogy az angol király pontosan abban az órában halt meg, amikor ők elmondták az imájukat érte [8].

Az 1920-as években az uruguaybeli Salto püspöke, Monsignore Damiani találkozott Pater Pioval. Olyan mély benyomást tett rá a szent férfiú, hogy kijelentette, hogy az ő jelenlétében szeretne meghalni. Pater Pio azt mondta neki: „Ön a szülőhazájában fog meghalni, de ne féljen, önnel leszek.” Damiani megnyugodva tért vissza Uruguayba. 1942-ben egy éjjel ismeretlen kapucinus barát ébresztette fel Montevideo érsekét, és arra kérte, menjen sürgősen Damiani betegágyához. Amikor az érsek odaérkezett, Damiani már halott volt. Az ágy mellett cédulát talált, amelyre a következő volt írva: „Pater Pio eljött, itt volt.” Az érsek csak 1949-ben találkozott Pater Pioval. Azonnal felismerte benne azt a kapucnis barátot, aki őt Damiani betegágyához hívta. Pater Pio sohasem járt Uruguayban [8].

A zárda kertjében fák voltak: ciprusfák, egy kevés gyümölcs és néhány fenyő. Különösen nyári délutánokon Pio atya a barátaiból és vendégeiből álló társasággal együtt az árnyékban maradt, hogy egy kicsit felfrissüljön a tikkasztó meleg időben. Amint Pio atya néhány emberrel beszélt, sok madár hirtelen csicsergésbe kezdett, és nagy zajt csinált a fák árnyékában. A madarak valóságos zenekart alkottak. Pio atya bosszússá vált, és miközben nézte a madarakat, annyit mondott: „Maradjatok csöndben!” Ekkor a madarak hirtelen elhallgattak. Azok az emberek, akik a kertben voltak, nagyon megdöbbenek! Tény, hogy Pio atya beszélt a madarakkal, mint Assisi Szent Ferenc [2].

Pio atya halála napján, a misztikus Isten szolgája Maria Esperanza de Bianchini Venezuelából jelentette, hogy megjelent neki Pio atya egy látomásában és ezt mondta: „Azért jöttem, hogy elköszönjek. Eljött az időm. Most te következél.” A férje ezután látta, hogy a felesége arca átalakul Pio atya arcává. A következő napon hallották Pio atya halálhírét. Tanúk szerint később Esperanza maga is levitált misén és bilokált. Domenico da Cese testvér, egy társ-stigmatizált, 1968. szeptember 22-én vasárnap jelentette, hogy Pio atyát térdelni látta a Manopello előtt, bár tudjuk, hogy Pio atya nem hagyta el a szobáját.

1947-ben egy fiatal lengyel pap, Karol Wojtyła, aki Rómából az Aquinói Szent Tamás Pápai Egyetemen tanult, meglátogatta Pio atyát. Éppen végzett az atya a napi gyóntatással, fárasztó napja volt. Egyik pap társa közölte az atyával, hogy ez az ifjú teológia hallgató messze földről érkezett, Lengyelországból. Pio atya és Wojtyła végigbeszélgették és imádkozták az éjszakát. Pio atya közölte a lengyel ifjúval, hogy egyszer még pápa lesz. Nagyon jó pápává fog válni. Karol Wojtyła évtizedekkel később II. János Pál néven valóban pápa lett [9].

Néhány történet Pio atyáról

Egy házaspár, akinek nem lehetett gyermeke, Pio atya közbenjáró imáit kérte. Az asszony rövidesen várandós lett, és nagyon félt, hogy elveszíti a babát. Már a szülés ideje közeledett, amikor egy éjjel azt álmódta, hogy a szülészeti műtűben van, és mielőtt az orvos bejött volna, meglátott egy szakállas embert, aki a műtő egyik sarkából mosolyogva tekintett rá. Ekkor felébredt. Az ismert fényképek alapján úgy gondolta, hogy az álmában látott férfi Pio atyához hasonlít. Ezt sokaknak elmesélte, szinte rögeszméjévé vált. Néhány nap múlva fia született, és minden a legnagyobb rendben zajlott. Néhány hónap múlva a boldog anya tervezni kezdte, hogy elmegy San Giovanni Rotondoba, hogy saját szemével lássa, csakugyan hasonlít-e Pio atya az álmában látott emberhez, s ha igen, köszönetet mondjon neki. Férje próbálta lehűteni: „Nyugodj meg – mondogatta –, csak álom volt, semmi más.” Végül mégis elutaztak. Amikor megérkeztek, a kolostorban olyan helyre álltak, ahol Pio atyának el kellett haladnia. Mikor az

atya odaért, megállt a férj mellett, kedvesen ránézett, gyengéden megveregette a vállát, és széles mosollyal csipkelődve így szólt: „Szóval csak álom volt, mi?”

Antonio Duarte kapucinus atya is megfigyelhette, hogyan olvas Pio atya a gondolataiban. Egy alkalommal, mikor a rendház előtt sétált Pio atyával, látta, milyen rajongó szeretettel veszi körül a nép az atyát. Antonio atya arra gondolt: „Vajon hogyan tud ellenállni a hiúság és az önelégültség kísértésének?” Szinte végére sem ért a gondolatának, amikor Pio atya elfordult hozzá, és mosolyogva, gyengéden annyit mondott: „Látod, mennyien dicsőítik a Jóistent?”

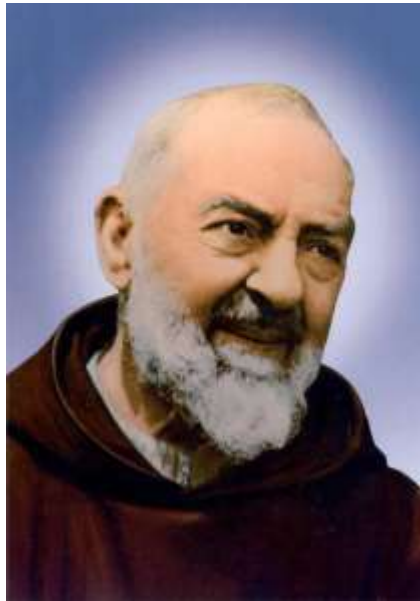
Alma De Concini egészen Pio atyára bízta magát az Istenhez vezető úton. Íme a vallo-mása: „Pio atya éppen nőket gyóntatott. Ott voltam a templomban, három-négy méterre tőle. Aznap nem lett volna esélyem, hogy beszéljek vele, ezért magamban kértem: „Atyám, küldjön nekem egy áldást, nagy szükségem van rá.” Alighogy végére értem a gondolatnak, az atya elfordult az arcát eltakaró gyóntatórácstól, egyenesen rám nézett, és keresztet rajzolt a levegőbe. Aztán visszahajolt a rácshoz, és folytatta a gyóntatást.”

Egy másik asszony, Teresa Venezia gyónás után a folyosón várakozott, hogy elhaladtában megcsókolhassa Pio atya kezét. (A hívek kiváltságnak és áldásnak tekintették, ha megcsókolhatták a szent stigmatizált kezeit.) Pio atya azonban nem állt meg. Az asszony nagyon elszomorodott és lélekben méltatlankodott. A szent ekkor visszafordult, odalépett hozzá, kinyújtotta a kezét, és atyái mosollyal ráparancsolt: „Tessék, csókolja meg, mielőtt meglegyintem!”

Pio atya a távolból is meghallgatta a lelki gyermekeit. Valentino kapucinus atya Pio atya lelki gyermeke volt, aki rajongott lelkiatyájáért. A második világháborúban a német hadseregnek az Appenninekben állomásozó szárnya kettéosztotta a térséget, elválasztva Valentino atyát délen élő családjától. Sokáig nem hallott róluk, mígnem elhatározta, hogy átvág a fronton és hazamegy. Rendkívül kockázatos vállalkozás volt, különösen télen. Néhány hasonló helyzetben lévő társával együtt vágtak neki az útnak, Isten segítségével és Pio atya közbenjárásáért fohászokodva. Egy meredek lejtőn Valentino atya rosszul lépett a szűk úton, és a hóban csúszni kezdett lefelé. Pio atyához kiáltozott segítségért, és egyszer csak egy bokor állította meg. A többiek visszasegítették az útra, és végül sikerült észrevétlenül átjutniuk a fronton. San Marco in Lamisba érve Valentino testvér megpihent, és a közeli San Giovanni Rotondóban meglátogatta Pio atyát. Lelkiatyja, amint meglátta, így szólt: „Hányszor hívtál tegnap éjjel, de hányszor!” Aztán megölelte, és azt mondta: „Köszönjük meg együtt az Úrnak!”

Paolo Nigro 1940-ben fejezte be egyetemi tanulmányait filozófia szakon. Meggyőződéses ateista volt, felesége azonban, akit árvaként karmelita nővérek neveltek, mélyen hívő. Tarrantóban kezdték közös életüket. Paolo néhány év múlva súlyos mellhártyagyulladásra kapott, olyannyira, hogy 1950 tavaszán az orvosok lemondtak róla. Áprilisban egy szombat este 10 órakor két férfi kopogtatott. Bemutatkoztak, és azt mondták, Pio atya küldte őket, hogy elmondjanak egy rózsafüzért az itt lakó súlyos betegért. Az asszony soha nem hallott még Pio atyáról, ráadásul Paolónak két hete magas láza volt, időnként delíriumos állapotba került, és ott volt a két kicsi gyerek. Férjével megbeszélve végül mégis beengedte az idegeneket. A két férfi letérdelt, és áhítattal imádkozta a rózsafüzért. A beteg azonban nyugtalanul azt mondta a feleségének: „Maria, küldd el azt a csuklyás szerzetest az ágy végétől!” Az asszony úgy vélte, férje a magas láztól hallucinál. Az ima végeztével a két férfi kérte az asszonyt, hogy fogadjon el egy kis pénzt. „Pio atya küldi. Szükségük lesz rá a jövő héten a San Giovanni Rotondo-i utazáshoz, mert Pio atya szeretne a férjével találkozni. A többi meg a gyógyszerekre.” Hétfőre a beteg sokkal jobban lett, lement a láza, az orvosok álmélkodtak. Csütörtök reggelre már annyira jól volt, és annyira szeretett volna találkozni Pio atyával, hogy a két férfi taxival kivitte őt az állomásra. Estére értek San Giovanni Rotondoba. Másnap, pénteken, amikor Pio atya

végzett a gyóntatással és kilépett a gyóntatószékből, Paolo azonnal felismerte, hogy ő állt az ágya lábánál. Odalépett hozzá, és zokogva térdre vetette magát. A Padre felsegítette, és – Paolo tájszólásában – azt mondta: „Ha sírsz, máskor nem jövök el hozzátok.” Másnap Paolo meggyónt a szentnél, akinek lelki gyermeke lett. Lánya, Santina vallomása szerint apja „más ember lett. Ettől kezdve naponta járt szentmisére és áldozott. Pio atya továbbra is mellette maradt. Olykor eljött hozzánk (lelkileg, bilokációval), hogy meglátogassa. Lábadozása idején apám néha azt mondta: „Santina, Pio atya a fejedre tette a kezét.” Később sokszor láttam, hogy sír a korábbi bűnei miatt. Hogy jóvá tegye, sokakat vezetett Istenhez és Pio atyához.”

1. ábra: Pater Pio

Pio atya halála

Pio atya egészségének romlása 1960-ban kezdődött, de ennek ellenére folytatta lelki tevékenységét. 1968. szeptember 21-én, egy nappal a stigmák megjelenésének 50. évfordulója után, Pio atya nagy fáradtságot érzett. A következő napon 22-én Pio atyának ünnepi Nagymisést kellett volna mondania, de mivel gyengének érezte magát és félt, hogy nem tudja befejezni a Misét, megkérte előljáróját, hogy Kismisést mondhasson helyette. A nagyszámú zarándok miatt, akik a Misére érkeztek Pio atya előljárója úgy döntött, hogy az ünnepi Nagymise kell, hogy legyen, és így Pio atya az engedelmesség szellemében celebrálta az ünnepi Nagymisést. Miután elmondta és befejezte a Misét, annyira gyenge volt, hogy az oltárlépcsőn majdnem összeesett miközben lefelé haladt. Sok kapucinus testvér segítségére volt szükség. Ez volt Pio atya utolsó miséje.

1968. szeptember 23-án reggel, Pio atya utoljára gyónt és megújította ferences fogadalmait. A szokásos módon a Rózsafüzér a kezében volt, de az Üdvözlégyeket már nem tudta hangosan mondani. Végig két szót ismételt: Mária, Jézus. 2 óra 30 perckor meghalt San Giovanni Rotondo-i cellájában az utolsó leheletével azt suttogva: Mária!

Testét szeptember 26-án temették el a Kegyelmekek Anyja templom kriptájában. Gyászmiséjén több mint 100.000 ember vett részt. Gyakran mondta: „Halálom után többet fogok tenni. Az igazi küldetésem halálom után kezdődik.” Pio atya stigmái teljesen eltűntek, mindenféle sebhely nélkül [3].

IRODALOMJEGYZÉK

- [1] MAGYAR Péter *Prófétai profit. Pio atya boldoggá avatása Rómában*. Heti Világgazdaság, 1999. május 8., 53-55 pp.
- [2] MACK, Lorrie; HARWOOD, Eric; RILEY, Lesley *Amire nincs magyarázat*. 2. kiadás, Budapest, Novotrade Kiadó, 1991, 205 pp., ISBN 963 585 034 4
- [3] PARKER, Derek; PARKER Julia *Természetfölötti jelenségek atlasza*. Budapest, Gulliver Kiadó, 1991, 208 pp., ISBN 963 7447 36 9
- [4] BALNÁR Mihály *Szent Pio Atya – a titokzatos karizmatikus*. Esztergom, Testvéri Szolgálat Közérdekű Alapítvány, 1982, 224 pp., ISBN nincs
- [5] WINOWSKA, Maria *Padre Pio igazi arca. Evilági és síron túli élete*. Budapest, Ecclesia Könyvkiadó, 2002, 112pp., ISBN 963-363-251-X
- [6] ALLEGRI Renzo *Zábraky Patra Pia*. Trnava, Dobrá Knyha, 2015, 343 pp., ISBN 978-80-7141-959-4
- [7] <http://valasz.hu/vilag/padre-pio-a-leleklato-4336> (letöltés 2019.02.13.)
- [8] HERNÁDI Gyula *Pater Pio és a stigmák*. Reform magazin, 1991. október 17., 43 p.
- [9] CARLEI Carlo (rendező) *Pio atya*. Olasz filmdráma, 2000.